

на неговото материално благосъстояние и безвъзвратното, може би, осуetyаване на неговите най-легитимни национални аспирации и идеали? Защо, след като се бе за миг приближил до тях, той изведнаж се сгромоляса и видя самото свое съществуване застрашено? Защо най-сетне в един най-решителен момент на българската, европейската, общочовешката история, при тъй скъпо заплатените уроци на току-що преживяното минало, едно тъй благоприятно и щастливо стечение на обстоятелствата, каквото рядко се случва в живота на един народ и каквото настъпи за България с обявяването на Европейската война, бе проиграно, като се зае към него едно така неестествено, тъй несъгласно с интересите на нацията становище? И как може тъй явната и несъмнена негова воля да се извърти до такава степен, че най-противните на неговите жизнени интереси дела да бъдат облечени във външната, привидна форма на легалността?

Отговорът на всички тия въпроси трябва да подирим преди всичко във вътрешното управление на България през това време; но не в онова управление, което по един най-ясен и категоричен начин осветяваше основния закон на страната, а в онова, което фактически се упражняваше. Него трябва ние да познаваме с всичките му недостатъци и слабости, неговите фактори и тяхната степен на участие в него трябва ние да знаем, за да си обясним и истинските причини на преживените скръбни събития. Но недостатъците и слабостите на вътрешното управление не се дължат на дейността на едно само лице, колкото силно и зловторно да е то, на грешките и заблужденията на една само политическа партия или на несвършенствата и недъзите на една само политическа инсти-